

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXI., číslo 3.

březen 2025

Obsah: K.Křepelka Popelec Robert Sarah Mystika mládí, Pokusy s organoidními čipy, B.Pasternak, Dusné svítání, TB Apokalypsa plná naděje a radosti /7/, Supertajná informace pro každého /6/, K.Křepelka Tma, PŘIROZENÝ VRCHOL ROBOTIZACE, O.Březina Legenda, Kdo chce být dalším Kristem /2/, Karel Křepelka, Tajemné zvěstování, Desatero a pověra UI/2/, Mystika stáří, Křepelka Ars poetika, Ztišení, Brněnská akad.duch.života ct.Patrika OP, Zprávy.

POPELEC

I ZMARNĚNÍ
MŮŽE BÝT MARNIVÉ
A LHOSTEJNO JE
ZDA POPEL JE Z JÍVOVÉHO KLESTÍ
ČI Z VĚTVÍ
PO PRŮKLESTU STROMŮ
TO JEN ČAS NELÁSKY
TAK ODERE NÁS
A K OHNI POPEL
VRACÍ SE DOMŮ
KAREL KŘEPELKA

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Moderní svět ponižuje. Znehodnocuje obec; znevažuje člověka. Uráží lásku; ponižuje ženu. Hanobí lidské pokolení; kazí dítě. Tupí národ; rozbíjí manželskou rodinu. Dokonce ponižil, s úspěchem znevážil i to, co se znevažuje snad ze všeho na světě nejobtížněji: smrt.

NICOLAS DIAT: V mnoha současných diskusích vystává pohrdání rodičovstvím a rodinou. Jde o úhelný kámen moderní nenávisti k člověku. Jak se na to díváte vy?

KARDINÁL ROBERT SARAH: Rád bych se vrátil k původu této nenávisti, kterou moderní lidé zřejmě považují za svou přirozenost. U kořene tohoto nepochopitelného procesu je strach. Naši současníci se dali přesvědčit, že svobodný člověk nesmí být na nikom závislý. To je tragický omyl.

Nedůvěra moderních lidí k jakékoli závislosti vysvětluje značnou část zla. Její zhoubné účinky se dosud plně neprojeví. Jestliže se totiž závislost na druhém člověku vnímá jako popření svobody, každý opravdový, trvalý vztah se jeví nebezpečný. Z každého člověka se

stává potenciální nepřítel. Svobodný člověk musí být radikálně autonomní a nezávislý, osamocený jedinec bez jakýchkoli pout. Ocítá se uzavřen sám v sobě. Vztah k rodičům, který dítě připoutává k otci a matce, se pro naše současníky stává překážkou plné svobody. Rodiče si nevybíráme, dostáváme je! Tato prvotní zkušenost je pro současného člověka, který chce být jedinou příčinou všeho, co se s ním děje, i všeho, čím je, nesnesitelná. Zdá se mu, že něco dostávat odporuje jeho důstojnosti. Výchova přijatá od otce a matky se jeví jako

urážka svobody, kterou pokládáme za něco, co existuje samo od sebe. Tím spíše nám představa, že svou přirozenost muže a ženy jsme přijali od Boha Stvořitele, připadá ponižující a zotročující. Podle této logiky je třeba popřít i samotný pojem lidské přirozenosti či realitu pohlaví, které jsme si nevybrali.

Domnívám se, že je na čase osvobodit člověka od této nenávisti ke všemu, co dostal. Proto je velmi naléhavě třeba odhalit skutečnou podstatu naší svobody, která se rozvíjí a sílí, jestliže akceptuje skutečnost, že závisí na lásce. Každá

NO... MOŽNÁ BY SES PŘECE JEN MĚL NAIJST ZE STROMU VĚDĚNÍ.

láska totiž vytváří vztah, který je poutem, koho milujeme.

darem, svobodnou závislostí na tom,

Není snad zásadní odmítnutí každého pouta, každého vztahu dítěte k otci v pozadí toho, co kniha Genesis popisuje jako prvotní hřích? „Co je tedy na této stránce popsáno?“ tázal se Benedikt XVI. v promluvě z 8. prosince 2005.

„Člověk nedůvěřuje Bohu. Chová v sobě podezření, že ho Bůh vlastně o něco v životě připravuje, že Bůh je protihráčem, který omezuje naši svobodu, a že lidskými bytostmi plně budeme pouze tehdy, když se ho zbavíme, totiž že pouze tímto způsobem můžeme být zcela svobodní. Člověk žije v podezření, že Boží láska vytváří závislost, a aby byl plně sám sebou, je nutné se této závislosti zbavit. Člověk nechce od Boha

A BUDETE STÁT VE VYPŮJECNĚCH DĚTECH.

přijímat svou existenci a plnost svého života. Sám chce ze stromu poznání získat moc utvářet svět, stát se bohem pozvedaje se na Jeho úroveň a přemoci smrt a temnoty. Nechce se zabývat láskou, jež se mu nezdá důvěryhodná, a spoléhá pouze na poznání, protože to skýtá moc. Spíše než po lásce dychtí po moci, díky které chce svůj život sám vzít do vlastních rukou. A při tomto počínání se spoléhá spíše na lež než na pravdu, a tím se jeho život propadá do prázdna, do smrti. Láska není závislost, nýbrž dar, který nám dává žít. Svoboda lidské bytosti je svobodou bytosti omezené, a je tedy sama omezená. Můžeme jí čerpat pouze jako svobody sdílené, ve svobodném společenství; jen pokud žijeme spravedlivým způsobem jeden s druhým a jeden pro druhého, pak se může svoboda rozvíjet. Správně žijeme tehdy, žijeme-li podle pravdy svého bytí, to znamená podle Boží vůle. Protože Boží vůle není pro člověka nějakým donucovacím prostředkem pocházejícím zvnějšku, ale vnitřním rozhodnutím jeho přirozenosti, do něj vepsaným rozhodnutím, jež jej činí obrazem Boha, a tím svobodnou bytostí. Žijeme-li v protikladu s láskou a v protikladu s pravdou v protikladu s Bohem -, pak se navzájem ničíme a ničíme svět. Pak nenacházíme život, ale jednáme v zájmu smrti.“¹

Jsem přesvědčen, že „smrti otce“, již se dovolává jistá západní filosofie, můžeme dát opravdu teologický význam. Ve skutečnosti jde o prastarou vypočítavou touhu od nikoho nic nepřijímat, abychom nikomu nebyli nic dlužní. Důstojnost člověka spočívá v tom, že je dlužníkem a dědicem. Jak krásné a osvobozující je vědět, že existuji, protože jsem byl milován! Jsem plodem svobodné vůle Boha, který si mou existenci od věčnosti přál. Je příjemné vědět, že jsem dědicem lidského pokolení, kde se děti rodí jako nejkrásnější plod lásky

svého otce a matky. Vědomí, že jsem dědicem dějin, země, civilizace, je obohacující. Nevěřím, že k tomu, aby byl člověk skutečně svobodný, se musí narodit jako sirotek. Naše svoboda má smysl jen tehdy, když jí obsah svobodně a z lásky dávají druzí lidé. Co by z nás bylo, kdyby nás rodiče nenaučili chodit a mluvit? Být dědicem je podmínkou opravdové svobody.

Víte vy vůbec, kdo já jsem?

Jaký smysl by měla svoboda člověka zbaveného přijaté přirozenosti? V pozadí nenávisti k člověku je odmítnutí přijmout sám sebe jako tvora. Náš stav toho, kdo byl stvořen, je však nejkrásnějším důvodem naší slávy a základní podmínkou naší svobody. Jako syna Afriky mě zaráží, do jaké míry jsou lidé ze Západu občas plní zášti, ale ještě častěji úzkosti a vzpoury proti svému postavení dědice a tvora. Benedikt XVI. však 20. února 2019 řekl: Člověk není absolutně jakoby se „já“ mohlo oddělit a jednat pouze podle vlastní vůle. To odporuje pravdě našeho bytí. Naší pravdou je především, že jsme tvorové stvoření Bohem a žijeme vztah ke Stvořiteli. Jsme bytosti mající vztahy. A pouze přijmeme-li tuto vztahovost, vstupujeme do pravdy, jinak upadáme do lži, která nás nakonec ničí. Jsme tvorové, a tudíž závislí na Stvořiteli. V době Osvícenství měl zejména ateismus za to, že jde o závislost, od níž je třeba se osvobodit. Tato závislost by však byla fatální pouze v případě, že by tento Bůh Stvořitel byl tyranem, a nikoli Bytím dobrým, kdyby byl stejný, jako jsou lidští tyrané. Jestliže nás však Stvořitel miluje a naše závislost je existencí v prostoru jeho lásky, pak v takovém případě závislost je svobodou. Tímto způsobem jsme totiž ve svobodě Stvořitele, jsme sjednoceni s Ním, s celou jeho realitou a celou jeho mocí. [...] Být stvoření znamená být Stvořitelem milováni, existovat v tomto vztahu lásky, kterou nám On dává a kterou nás předchází.“

Jádrem lidské situace je radostný prožitek toho, že nejsme sami původcem svého bytí, že nejsme svým vlastním stvořitelem, že jsme byli chtěni a milováni ještě dřív, než jsme vznikli. Je to zásadní zkušenost: *„Hospodin mě povolal z života mateřského, od nitra mé matky připomínal mé jméno“* (Iz 49,1). Jsem hluboce přesvědčen, že tato jistota založená na našem prožitku je kořenem celé kultury. Bez ní jsme zbaveni svého původu, odsouzeni k tomu, abychom si všechno tvořili vlastními silami. Snižuje nás to do situace kočovníků bloudících životem a p do světa náhodou, slepým samovývojem.

Aby měl náš život v tomto světě pevný základ, musíme být spojeni s druhými. Svobodu nemáme k tomu, abychom druhým říkali se strachem a

podezřením NE, nýbrž abychom jim říkali ANO a navazovali s nimi trvalá pouta důvěry a lásky. Archetypem takové smlouvy je manželství, v němž muž a žena přijímají svou niternou přirozenost pohlavních bytostí, uvědomují si, že se vzájemně potřebují, a rozhodují se sobě navzájem navždy darovat. Je příznačné, že moderní člověk téměř není schopen absolutního závazku. Doslova ho paralyzuje strach z této vyhlídky, která znamená důvěru v sebe i v druhého. To je společný kořen krize manželství i krize povolání. Ty dvě jdou spolu ruku v ruce.

Jak se má člověk zavázat na celý život, když druhého předem podezírá, že pro něj nechce dobro? Celou lidskou společností se jako pomalý ochromující jed rozšířila nedůvěra v dobrotu a lásku Boha Stvořitele. Každý vztah je proto napříště zdrojem strachu. Závazek z lásky vypadá jako nebezpečné bláznovství. Chladná osamělost se šíří každým dnem, až úplné mrazivosti. Stala se příznačnou vlastností naší společnosti. Avšak „tato stvořená vztahovost v sobě zahrnuje také jiný typ vztahů: jsme ve vztahu k Bohu, ale zároveň jsme jako lidská rodina také vztaženi jedni k druhým. Jinými slovy: lidská svoboda je z jedné strany bytím v radosti a v rozsáhlém prostoru lásky Boží, ale zahrnuje v sobě také být jedni s druhými a pro druhé. Neexistuje svoboda proti druhému. Pokud sám sebe povyšuji, stávám se nepřítelem druhého, nemůžeme už žít spolu a celý život se stane krutým a troskotá. Pouze sdílená svoboda je lidskou svobodou; společným bytím můžeme vstoupit do souladu svobody. Toto je proto další bod velké důležitosti: pouze přijetím druhého, přijetím také zdánlivého omezení, které plyne pro moji svobodu z úcty vůči svobodě druhého, pouze začleněním do sítě závislostí, která z nás koneckonců vytváří jednu rodinu, vydávám se na cestu ke společnému osvobození,“ řekl dále Benedikt XVI. v únoru 2009.

Objevuje se tedy další prvek nenávisli všech vůči všem. Jestliže naše svobody musejí spolupracovat, mají-li se rozvíjet, je nutné, aby měly společné měřítko, společný spravedlivý a objektivní řád, který je jim nadřazen. Je-li totiž jediným měřítkem našich činů pozitivní právo prosazené vůlí většiny, budeme se muset bez ustání hrbít před něčím vnějším a zvnějšku vnuceným. Každé podřízení se zákonu či řádu pak vypadá jako otroctví, s nímž je člověk donucen souhlasit ve jménu nutnosti vzájemného spolužití. Takové vnitřní nastavení nás nemůže těšit. Na něčem takovém nemůže být založena pokojná a spravedlivá společnost. Za těchto okolností se nakonec v srdci člověka usídí latentní vzpoura a hluboký odpor, což jsou tajné hnací síly vůle k neustálému překračování hranic. Poněvadž nás politická moc nutí podřizovat se občanskému zákonu, ženeme realitu své svobody k pokusům s všemožnými mravními přestupky a k odmítání všech hranic přirozenosti.

Tento odpor proti přijaté přirozenosti zplodil to, co nazýváme „společenským vývojem“. Čím tvrději a přísněji globalizovaná tržní společnost prosazuje zákony trhu, tím víc se lidé snaží si dokazovat, že jsou stále ještě

svobodní, porušováním dědictví přirozeného zákona a odmítáním pojmu přijaté přirozenosti jako takového. Tato logika však představuje slepou uličku, která vede k nenávisti vůči sobě samému a k sebezničení naší přirozenosti. Nejnovějšími projevy tohoto sklonu jsou genderová ideologie a transhumanismus.

Zde je zásadní znovuobjevit pojem přirozenosti jakožto podmínky pro rozvoj naší svobody. O čem vlastně hovoříme, když připomínáme pojem přirozeného zákona? Naši současníci ho chápou jako otroctví vnucené Bohem, jehož si představují jako odpůrce svobody. To je tragické nedorozumění! Přirozený zákon není ničím jiným než vyjádřením toho, čím ve svém nitru jsme. Je to jakýsi návod k použití našeho bytí, návod na štěstí. Když Církev odsuzuje homosexuální chování nebo rozvod, mnozí lidé se domnívají, že se snaží prosadit svou nadvládu nad svědomím v logice moci a represe. Církev je však naopak pokornou strážkyní člověka, jeho nejhlubšího bytí, podmínek jeho svobody a jeho štěstí.

Bůh a člověk spolu nevedou mocenský zápas o ovládnutí světa! Bůh Stvořitel chce člověku pomoci, aby ovládal sám sebe. Proto svěřil Církvi poslání připomínat všem lidem to, co každý může odhalit e svém svědomí: zákony, jimiž se na nejhlubší úrovni řídí naše bytí. Přirozený zákon je jakási gramatika naší přirozenosti. Stačí jej s dobrou vůlí a vděčností zkoumat, abychom ji odhalili. Robert kard.Sarah Bůh anebo nic

+++

POKUSY S ORGANOIDNÍMI ČIPY

Objevují se pokusy s organoidními čipy. Podnik FinalSpark postavil biopočítač s umělými organoidy lidského mozku o velikosti asi poloviny zrnka máku. Zařízení Neuroplatform, které je možné odměňovat dopaminem, je

připojené k síti vzájemně propojených počítačů a můžete si koupit jeho počítačový čas. Kyborg na čipu Neuroplatform používá umělé organoidy

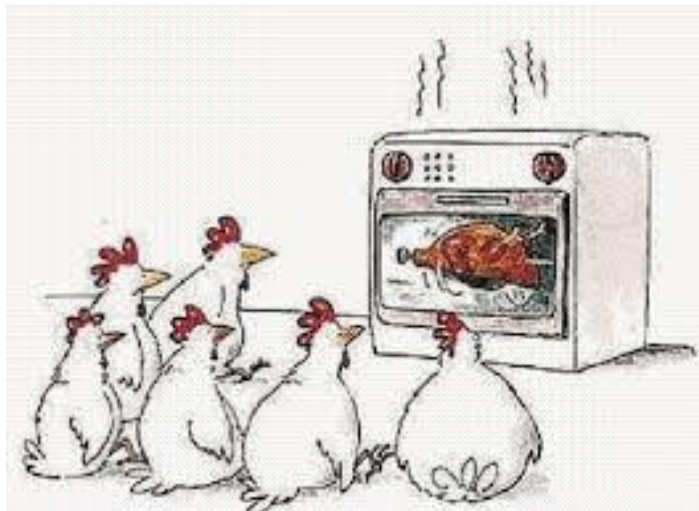
lidského mozku. Je to úsvit éry mozko-zboží. Umělé mozkové organoidy nemají vědomí a rozum, ani svobodnou vůli, protože bez zdarma daného Božího daru k Božímu stvoření, sama rozumová duše nepřiskočí k uměle organizované hmotě. Organoidy nemají rozum ani vědomí. Mají pouze elektronické reakce.

Jako kdyby někdo chtěl zvednout stavidla ve vývoji biopočítačů. Valí se na nás jedna podivuhodná technologie za druhou. Je to především kvůli umělé inteligenci. Její vývoj letí jako splašený kůň.

Kvalitní výcvik umělé inteligence spotřebuje ohromné množství energie i počítačového času.

Lidský mozek funguje při spotřebě nějakých 20 W. Vývojáři to chtějí co nejlépe využít. Vytvářejí mozko-zboží, kyborgy, kteří v sobě spojují elektroniku a umělou slizovitou mozko-látku.

Švýcarský podnik FinalSpark do toho letí po hlavě. Už nabízí přístup k biopočítačům kyborgům, které tvoří

až 4 umělé organoidy lidského mozku umístěné na

křemíkový čip. Lidský mozek se používá především prostřednictvím elektrických signálů. To do jisté míry usnadňuje jeho propojení s elektronikou.

FinalSpark postavil zařízení Neuroplatform, které obsahuje organoidy s asi 10 tisíci živých neuronů, vypěstovaných z kmenových buněk. Jsou to kuličky o velikosti asi 0,5 milimetru, umístěné v malých inkubátorech za podmínek, které napodobují prostředí lidského těla. Dostávají vodu a živiny. Zároveň jsou chráněny před bakteriální či virovou infekcí. Pomocí drobných elektrod jsou připojené k elektronice.

Jde o dvoucestné elektrody, které posílají organoidům elektrické signály a současně měří elektrické signály odpovědi organoidů. Vznikl funkční biopočítač. Soustavu organoidů na čipu Neuroplatform je možné podněcovat smysluplnými signály a brzdit chaotickými signály. FinalSpark rovněž použili novou metodu ovládání organoidů, která spočívá v „odměně“ zaplavením hormony – v tomto případě dopaminem.

Jak již dříve uvedl spoluzakladatel FinalSpark Fred Jordan, s kolegy vytvořili dopamin, jehož molekuly jsou ukryty v molekulárních klíčkách. Tento dopamin je pro organoidy nejprve „neviditelný.“ Když chtějí organoidy „odměnit,“ ozáří čip světlem o určitých frekvencích. Takové světlo otevře molekulární klíčky a organoidy jsou zaplaveny dopaminem. New Atlas 28. 5. 2024.

+++

DUSNÉ SVÍTÁNÍ

DO CELÉ JITRO U VÁS SLYŠEL
JSEM HOLUBA VRKAT.
NA ŽLABY JAK MOKRÝCH KOŠIL
RUKÁVY PADALY MRTVĚ VĚTVE.
POPRCHÁVALO. LEHOUČE
ŠLY PRAŠNÝM RYNKEM MRAKY,
STESK KOLÉBANÍCE V OŠATCE,
BOJÍM SE, MUŽ ŽE TAKY.
PROSIL JSEM JE, ABY USTALY.
ZDÁLO SE MI, ŽE ANO.
ÚSVIT BYL ŠEDÝ, HÁDAVÝ
JAK TRESTANECKÉ RÁNO.
PROSIL JSEM TEN KRÁSNÝ ČAS,
KDY ZA OKNEM VÁŠ ZNÍCÍ HLAS
CRČÍ A CRČÍ Z KONVICE
JAK VODA Z HORSKÉ LEDNICE
A PÍSEŇ JAK LEDOVÉ KRÝSTALY
NA ÚŽEH ČELA OSPALÝ,

NA TVÁŘ A NA ŠÍJE NÁM VYLJE.
ALE VÝŠINA OBLAKŮ VLAJÍCÍCH V DÁL
NESLYŠELA, CO JSEM SI PŘÁL
V TIŠINĚ ŠEDÉ, ZMOKLÉ JAK PLÁŠŤ,
JAK PRAŠNÁ OZVĚNA PROSBY MÉ,
JAK ZA KŘOVÍM HÁDAVÁ ZAŠŤ.
JÁ PROSIL JSEM JE: NEMUČTE!
NEMOHU SPÁT.
MŽILO VŠAK Z OBLAK
A MOKŘÍCE ŠLY PRAŠNÝM RYNKEM
MRAKY, JAK REKRUTI DO RÁNU ZA STATEK,
A LOUDALY SE DIV NE VĚK,
JAK ZAJATÍ RAKUŠÁCI,
JAK TICHÝ STEN, JAK STEN:
SESTRÍČKO, NAPÍJ JEN.
BORIS PASTERNAK

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI 7

Maličký Tomáš Akvinský se ptal v benediktinském klášteře, kde byl na vychování: Kdo je Bůh?, ale opat nebyl schopen odpovědět. Proto vstoupil do řádu svatého Dominika, protože právě tam se mohl dozvědět Boží pravdu.

Mahatma Gándhí uvádí: „*Kdysi jsem říkal: Bůh je pravda.*“

Po čtyřiceti letech meditaci na toto téma jsem dospěl k tomu, že říkám: pravda je Bůh. Jsou totiž lidé, kteří popírají Boha, a k popření Boha je vede přímo jejich zaujetí pravdou. Nikdo však nepopírá pravdu, aniž by to, co říká, zbavil veškeré pravdy. “

Říct, že pravda je Bůh, znamená přistoupit na to, že ji budeme neúnavně hledat, protože jako Bůh je nepoznatelná ve svém celku, pro lidského ducha nepochopitelná, a přece ji můžeme vnímat, protože Bůh není idea, ale zkušenost.

Říct, že pravda je Bůh, znamená odmítnout uzavřít ji do dogmat a toho, co se předkládá k věření, protože ona, tak jako Bůh, všechno přesahuje. Není však přesto historie plná násilí ze strany těch, kdo chtěli vnucovat svou pravdu, aby druhé zachránili z jejich omylů?

Přístupme na to, že pravdu nevlastníme. Pravda není vyloučena z toho, čemu věříme, je však za tím. Není obsažena ani v tom, čemu věří druhý, aleje v tom přítomna.

Říct, že pravda je Bůh, znamená přijmout ji a sloužit jí, ať přichází odkudkoli a ať nás to stojí cokoli, a zároveň ji chránit před lháři, protože: „Pravda je tvrdá jako diamant, ale křehká jako květ broskvoně“ (Gándhí Dopisy do ášramu 81).

Když se mě někdo zeptá "Kdo je Bůh?", odpovídám, že Bůh je ten, který se

raduje z lásky. A protože Bůh má radost z lásky, tedy všemohoucí Bůh všemožně pomáhá lásce zvítězit. Bůh však není pouze moc, která dovrší naši lásku, nýbrž je zároveň také bezmoc lásky. A tak je Bůh bezmocný. Už slyším námitku: "To, že Bůh je všemohoucí, velmoc lásky a pomáhá lásce zvítězit, je známé. Ale to, že by Bůh byl také bezmocný, to asi nebude obecně církevní." Na lze odpovědět: Je to tak platné. Ukazuje to třeba podobenství "o ztraceném synu". Vždyť v tomto překrásném podobenství nám Pán Ježíš přináší poselství o bezmocném otci.

Tak se ocitáme u hlavního námětu: bezmoc všemohoucího Otce. Především bychom se tedy měli pokusit porozumět bezmoci Boha, bezmoci čisté lásky. Později promyslíme všemohoucnost Boží, velmoc lásky. Teprve, až vyznáme současně obojí: Bůh je velmoc i bezmoc lásky, dostaneme podobu toho Boha, kterého nám zvěstuje Pán Ježíš. Apoštol Pavel nás vybízí: Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu! Pavel mluví o rodině. Neoslovuje pouze ženu, nýbrž otce i matku. To však platí také o duchovní rodině, ale i o celé Církvi. Pius XII. jednou řekl: Já jsem poslední papež práva, po mně přijdou papežové lásky: že totiž je posledním papežem, který rozkazuje, kdežto ti další budou jen domlouvat a prosit.

Nejprve sledujme podobenství "o ztraceném synu", protože je to vlastně podobenství o bezmocném otci. OTEC, který se objevuje v tomto podobenství, je bezmocný, protože miluje.

Abstraktní pravda nemá žádnou hodnotu, jestliže není vtělena skrze lidi, kteří ji představují dokazujícíce, že jsou pro ni připraveni zemřít (Gándhí Dopisy do ášramu 84).

Vtělít pravdu znamená konkrétně ji žít. Je to modlitba, která zaujímá místo v činnosti.

„Nedokázal bych vést nábožný život, aniž bych se ztotožnil s celým lidstvem, což je možné učinit pouze tak, že se člověk účastní politického života. Mezi našimi činnostmi sociálními, ekonomickými, politickými a těmi, které by byly výlučně náboženské, neexistují neprostopné přepážky“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 130).

Jestli se někde vyskytuje láskyplný otec, který dětem "povoluje", pak je to právě v podobenství „o ztraceném synu". Bůh Otec - a otec tohoto podobenství odkazuje na Boha - se nespokojuje s užívacím právem, ale přiděluje svému mladšímu synovi na jeho žádost dědictví, ačkoli ví, co z toho vzejde. Bere však svého syna vážně. Nechává svého syna jednat, protože bere ohled na jeho svobodu. Nenechává svého syna - ačkoli by k tomu měl i moc - přivést zpátky domů ani policií, ani dobrými přáteli, když jeho synu hrozí, že ve městě zahyne. Přitom však tento otec trpí, protože jeho láska není opětována - jako vždy trpí láska, pokud není opětována. To víme všichni ze zkušenosti.

Snad je mezi vámi někdo, kdo je schopen pochopit bolest tohoto otce. Vždyť dlouhá léta jste dělali pro své dítě všechno, nebáli jste se námahy, neskrblili jste

časem ani penězi či láskou, aby vaše dítě dobře vyrostlo. Aby se mohlo učit, studovat - a najednou se k vám dítě obrací zády, odstěhuje se, odtrhne se: možná kvůli drogám, snad kvůli partě, snad kvůli vymoženostem digitální techniky, bude chtít změnit své pohlaví, a později bude chtít změnit svou lidskou identitu a vy jste docela bezmocní. Láme vám to skoro srdce, protože milujete své dítě, a když to dítě nechce samo zpět, tak nemůžete nic dělat. To je bezmoc lásky. Přirozeně můžete v jednotlivých případech své dítě vyhrožováním a vydíráním zadržet doma nebo je násilím přivést nazpět - jenže pak jste ztratili dítě, protože láska potřebuje svobodu.

A protože otec v podobenství miluje svého syna, tedy je bezmocný. Nezbyývá mu nic jiného, než odcházejícího syna, který se ztrácí v cizině, provázet se srdcem planoucím láskou - to srdce stojí už připraveno, když se marnotratný syn po ztroskotání vrací domů. Otec mu spěchá naproti, padá kolem krku, líbá ho, dokonce přerušuje jeho vyznání - a velkolepě slaví jeho návrat domů. Tak i náš Otec nebeský vítězí nad naší uchváceností světem nikoli jako dobyvatel našeho srdce, nýbrž právě bezmocí své milosrdné lásky.

Když jsme si z podobenství "o marnotratném synu" připomenuli, že náš Bůh je nejen mocný, ale také bezmocný, všimněme si ještě druhé stránky věci. Návratem ztraceného syna do otcovského domu ještě všechno nekončí. Pohnutý je závěr příběhu: Otec riskuje, že díky své lásce nyní ztratí staršího syna.

Starší syn přichází z práce domů, vidí slavnost a závidí, vyčítá otcí: takovou slavnost jsi pro mne nikdy nepřipravil, a přitom jsem ti vždy věrně sloužil. A nyní přichází domů tvůj mladší syn, ničema, a ty děláš slavnost. A jak byl otec bezmocný, když ve své lásce nemohl zabránit mladšímu synovi v jeho odchodu do světa, tak je nyní znovu bezmocný. Chce to dát staršímu synovi – tradicionalistovi - najevo: mám tě přece rád, všechno, co je mé, je také tvé. Pojď dovnitř, pobav se s námi! Podej ruku svému bratru.

Vůči staršímu synovi je otec rovněž bezmocný, dokud starší syn sám nepochopí: Mám to ale skvělého otce, který mne také miluje naprosto bezvýhradně. Půjdu

tedy dovnitř a podám svému bratru ruku. Nevíme, jestli to udělal. To, co vidíme na konci tohoto podobenství je zase naprostá bezmocnost otce, který miluje. Vždyť by stačilo kývnout na dva služebníky a starší syn by byl násilím zakrátko přiveden - Ale potom by otec syna navždy ztratil. Láska však bere ohled i na svobodu druhého, avšak trpí, když není opětována.

Pán Ježíš nás propouští na konci podobenství s obrazem bezmocného otce, který stojí venku v temnotě a nemá nic než svou lásku - a zároveň s obrazem staršího syna, u něhož je také všechno otevřené. Bůh, jak se objevuje v tomto podobenství, je otec, který miluje, a proto je naprosto bezmocný, pokud jeho synové sami neodpoví na jeho lásku dobrovolně a svobodně. To je to neslýchané: Bůh suverénní Pán nebe a země, žebrá o lásku, a všemohoucí Bůh je úplně bezmocný, když Jeho lásku neopětujeme. Bůh nám dal svobodu, abychom se vzájemně milovali a milovali také Jeho - ale když nechceme, nechce Bůh nic dělat, protože nechce měnit své dílo - nás - svobodné tvory - odmítá znásilňovat naši svobodu. To je otřesná bezmoc lásky Boží.

Avšak - a nyní přichází velký rozdíl. Bůh je nejen bezmoc lásky, ale také velmoc lásky. A tady se teprve přitom se ukáže rozdíl mezi námi a Bohem.

Sledujme velmoc a bezmoc lásky na vystoupení apokalyptické ženy, bránícím své dítě před drakem, jak nám přibližuje Bamberská apokalypsa

19 Potom se otevřel Boží chrám v nebi a zjevila se archa jeho úmluvy v jeho chrámě; i nastaly blesky a hlasy, hromy, zemětřesení a veliké krupobití.

Zjevení Boží archy ukazuje na Boží smlouvu s novým vyvoleným lidem, kterému se dostává všech vykupitelských dober na zemi a věčné odměny v nebi. Následovalo hřímání jako po sedmé pečeti.

12 A objevilo se veliké znamení na nebi: žena oděná sluncem, měsíc pod jejíma nohama a s věncem z dvanácti hvězd na hlavě. **2** Byla těhotná a křičela v bolestech a mukách před porodem. **3** Objevilo se i jiné znamení na nebi: hle, velký ohnivě červený drak, se sedmi hlavami a deseti rohy, a na hlavách měl sedm čelenek; **4** jeho ocas táhne třetinu nebeských hvězd a vrhá je na zem. Ten

drak se postavil před onu ženu, která měla porodit, aby pohltil její dítě, jakmile porodí. 51 porodila syna, chlapce, který má vládnout všem národům železným žezlem. A její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu a k jeho trůnu. (Zj 11,19 a 12,1-5)).

Boží lid ve své nadpřirozené kráse je představován ženou, skvějící se krásou a důstojností. Kolem ní je taková plnost světla a jasu, že se zdá oděna sluncem, její důstojnost je znázorněna tím, že má měsíc za podstavec. Hvězdy kolem

hlavy jsou obrazem její nebeské nadkrálovské vznešenosti; starozákonní lid pochází od dvanácti patriarchů, novozákonní lid je zbudován na dvanácti apoštolech. Porodní bolesti jsou vroucí touha a bolestné čekání na příchod Vykupitele.

Drak je zlá bytost, ďábel. O jeho chtivosti vražd mluví ohnivá barva. Sedm hlav znamená ohromnou moc nad světem. Rohy ve své přespočetné nesouměrnosti k sedmi hlavám ukazují princip rozkladu, což je práce satanova. Sedm čelenek znamená světovou velmoc nebo velké

mocnosti na světě, které mu budou ke službě v pronásledování Božího lidu. Svou moc projevil okázalým způsobem tím, že smetá svým ocasem třetinu hvězd; nemiluje světlo - pravdu. Sám byl kdysi jasnou hvězdou v říši duchů, ale pýchou padl a strhl s sebou mnoho jiných andělů. S touto strašnou mocí číhá na Boží lid, až se z něho narodí Spasitel, aby ho zničil.

Dítě je Pán Ježíš, který podle proroctví (Žl 2,9) má vládnout zemi. Ale Spasitel je po své smrti a Vzkříšení vzat do nebe, kam satan nemá už přístup.

Boží chrám na nebi byl otevřen a v jeho chrámu byla viditelná archa jeho smlouvy... Potom se na nebi ukázalo velké znamení: žena oděná sluncem, měsíc pod jejíma nohama a koruna dvanácti hvězd na její hlavní. Byla těhotná a v porodních bolestech křičela bolestí. Na nebi se ukázalo jiné znamení: velký a ohnivě červený drak se sedmi hlavami a deseti rohy a se sedmi diadémy na hlavách. Jeho ocas smetl z nebe třetinu hvězd a vrhl je na zem. Drak stál před ženou, která měla rodit; chtěl její dítě pohltit, jakmile se narodí. A porodila dítě, syna...

Na obloze se tedy zjevuje žena, stojící vzpřímeně ve fialovém rouchu bohatě zdobeném ozdobnými lemy, bosá na půlměsíci. Její vláknité, blond vlasy jsou uprostřed svázané do mašle v antickém stylu. Za její hlavou se slunce jeví jako

kolo dvanácti s hvězdami na koncích. Žena si k sobě přitáhne svého právě narozeného, nahého chlapce a nataženou levou rukou ho chrání před útokem okřídleného draka.

Dračí krk zdobí šest malých, desetihóých hadích hlav. Aby bylo možné naznačit význam tohoto zjevení jako symbolu církve (Ekklesia/Maria), objeví se vedle ženy v pozadí vpravo nahoře bazilika s archou úmluvy v otevřené bráně.

Daný výjev tedy představuje ženu, učící chodit dítě a odhánějící draka. V blankytném pozadí nahoře se ukazuje velký dům jako chrám s otevřenými dveřmi, odkud vyčnívá hnědá schránka smlouvy, jako by vyklopená ven. Nebeská svatyně je otevřená a mnoho z toho, co bylo dříve utajené a nedostupné, je nyní zřejmé a přístupné.

Kdo je ta zdatná žena, oděná Sluncem a sahající hlavou do nebe a s Měsícem pod nohama? Kolem hlavy má hvězdnou svatozář. Vlasy jí volně splývají na ramenou. Má prostý oděv uprostřed shora dolů vyznačený pásem cudnosti a jiným pásem pevně přitažený v pase, ale neochvějně stojící jako strohá nedobytná pevnost. Je to žena podle míry kosmu. Má kosmický, obecný význam. Současný pozemský zápas dobra se zlem je odedávna sváděn v nebi. V celém jejím postoji je znát pevnost, klidné, ale rozhodné odhodlání čelit nebezpečí, tvrdý a nesmiřitelný postoj vůči netvoru, avšak žádná hrůza, ani děs ani panika.

Drak, ďábel, který marně ohrožuje Božího Syna, je v podání Bamberké Apokalypsy znázorněn místo děsivé rudé barvy krvelačnosti a zuřivé vraždychtivosti pomocí hnědé, zelené a modré. Znázornění sestry Veroniky III.OP je barvitější a jasně vyniká především požeňání Ženy žen, která už nestojí jako strohá a pevná věž, nýbrž zářivá svým jasným Početím, kdežto odpůrce je docela rozmetán do temnot.

Drak se staví také proti Matce Boží a jejímu Synu. Staví se proti Matce Církve, a i proti každému z nás, ale Maria jej s pomocí Syna Božího odhání levačkou. Jsme dobře zabezpečeni pro všem úkladům zlého ducha a vládce světa, pokud jsme usmířeni s Bohem.

„Je naprosto přiměřené postavit se proti systému a napadnout jej. Avšak chť se pustit přímo do původce tohoto systému vyjde stejně, jako chť bojovat proti sobě samému“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 158).

„Nikdo nemůže s jistotou trvat na tom, že je v právu nebo že to či ono je špatné, protože takový je jeho názor.“

Naopak je nevyhnutelné, aby se vystříhal konat to, co považuje za nespravedlivé, ať už to má jakékoli následky: tento první krok je klíčem, který umožňuje využívat sílu duše“ (Gándhí Všichni..., 160). Tomáš Bahounek OP

+++

SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO 6

Bůh otcovsky přijímá každého z lidí, bere člověka do náruče a unáší ho svou

něžnou láskou, jíž no všeobjímavě nadnáší k účasti na své nadpřirozenosti. Tento úkon zvláštní Boží Lásky se dá srovnat s úkonem věčného Otce, jenž od věčnosti plodí svého jednorozeného Syna, kterého spojuje s lidskou přirozeností, když se k tomu naplňuje čas. Proto platí, že dobro milosti kteréhokoli člověka je větší než přirozené dobro celého stvořeného vesmíru. Milostí totiž nabýváme věčného Dobra, zatímco celý vesmír je pouze omezené, dočasné dobro stvořené. Odtud vyplývá nesmírná hodnota nadpřirozeného daru.

Život Nejsvětější Trojice je naším věčným Dobrem, v němž naše duše zakotví a nalezne v rozbouřeném oceánu klidnou lagunu. Vždyť přebývá v Bohu a Bůh v ní. A sebevětší bouře tohoto světa nedovede rozvířit její pokojnou hladinu. Pod vedení nejschopnějšího Kapitána proniká naše duše stále hlouběji, dvacet tisíc mil pod mořem lidského myšlení, do věčných hlubin a dalek tajemného života Božího, pod tvůrčím vedením Božího Hosta, Duchu svatého. Tak se z duše opravdu vytváří Nautilus - Nezničitelná loď, kde je místo i pro varhany, aby zde zněly neustále zvuky žalmů a chvalo zpěvů.

Lidský rozum poznává meze své přirozenosti. Objevuje, že přirozenost nemůže sama od sebe dosáhnout zhola ničeho ani vykonat nic, co převyšuje její síly, a že se sama pohybuje spíše jen v bludném kruhu, aby čas od času znovu a zas opakovala své osudy. Proto lidský rozum očekává a vyžaduje od Stvořitele všeho života a veškerého našeho toužení a snažení život nekonečně vyšší, ušlechtlejší a dokonalejší.

Jako je omezená lidské přirozenost základním činitelem naší životní činnosti, směřující k dosažení cíle života člověka, pomíjivého tvora, tak pro Boží přirozenost je přirozený život, z něhož pochází veškerý život nekonečný: Bůh je život svou podstatou.

Lidský duch by se však nikdy sám od sebe nepovznosl k pomyšlení, že svrchované Dobro, Bůh, uděluje svůj vlastní život tvoru, v nekonečné nicotě se ztrácejícím před Boží plností. To způsobuje div nesmírné Boží lásky, která uděluje člověku svou přirozenost, aby ho pozvedla k účasti na svém nekonečně blaženém životě.

V nadšení radostnou informací evangelia o účasti člověka na Božím životě psal apoštol Pavel své listy o našem přeformování posvěcující milostí v nové stvoření. (Ef3, 8-20) Každého z nás radostně zdraví: *Milost a pokoj vám od Boha Otce a Ježíše Krista.*

Zázrak milosti v duši překonává všechny zázraky uzdravení, které Kristus vykonal. Zázrak milosti v duši je větší zázrak než vzkříšení Lazara k přirozenému životu. Zázrak milosti v duši překonává i samo stvoření, jímž Všemohoucí stvořil z ničeho vesmír.

Milost vyžaduje nové tvůrčí slovo všemohoucí Boží Lásky, aby utvořilo na přirozeném základě v duši nový základ, který neruší stávající základ, ale zdokonaluje ho. Přirozená buňka totiž nemá v sobě sebemenší genetickou informaci nadpřirozeného života, který převyšuje všechny možnosti a síly

přirozeného bytí.

V duši se však otevře nový zdroj věčného života. V tomto novém zdroji se záračně slévá vnitřní Boží život s životem člověka. Tajemným, ale zbrusu novým způsobem se Bůh stýká s člověkem. Tento polibek Boží Lásky se stává důvěrným vztahem Boha Otce k Synu Božímu. Člověk zraněný hříchem mohl neustále jen hledat Boží tvář, protože toto zaměření k Boží podobě mu zůstalo vlastní i po hříchu. Z Boží milosti se člověku vrací hříchem ztracený Boží obraz, když dostává tvář Boží v Ježíši Kristu. Může snad matka zapomenout na své dítě a nesmilovat se nad plodem svého lůna. I kdyby ona zapomněla, já na tebe nikdy nezapomenu (Iz 49). Pokud tě udivuje, že tvorové jsou díky Bohu znovuzrozeni, podívej se na Boha, který neváhal narodit se z člověka.

Jak dalekosáhle přesahuje pojem nadpřirozeného daru milosti schopnost lidského rozumu, zatemnělého ranou nevědomosti, o tom svědčí Boží lid, který za dvě tisíciletí vytvořil nejrůznější pojmy o tomto daru.

Mistr Eckhart hodnotil milost tak vysoko, že ji považoval skoro za samého Boha, který přebývá v duši a posvěcuje ji, či zdůrazněním lidské účasti na Boží přirozenosti tvrdil, že milostí se docela měníme v Boha podobným způsobem, jako se chléb a víno mění v Nejsvětější Svátosti v tělo a krev Ježíše Krista.

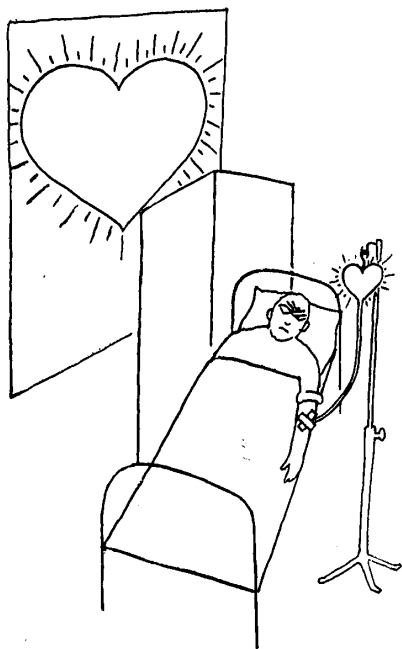
Bloudiví bratři podcenili povahu milosti, když ji považovali za pouhou vnějškové Boží zalíbení, které přistupuje k člověku jako nálepka od Boha, přičemž nezpůsobuje nic v jeho nitru. Lidské ospravedlnění považovali jen za vnější přízeň Boží, která příkrývá lidské hříchy zásluhami Ježíše Krista, aniž by něco změnila v lidské duši.

Milovat znamená přát a chtít milovanému dobro. Bůh tedy obecně miluje všechny stvořené věci, takže všem uděluje nějaké dobro. Uděluje jim aspoň existenci, neboť věci existují proto, že Bůh chce, aby byly. Bůh prokazuje zvláštní něžnou lásku k člověku. Povznáší ho k účasti na své nadpřirozenosti. Přeje člověku svrchované nejlepší Dobro, tedy sebe samého, a nejen mu to přeje, ale také mu to dopřává v Ježíši Kristu.

Boží milost je účinkem zvláštního Božího zalíbení. Je to zvláštní jemný vánek Ducha svatého. Dodává duši zvláštní jas, který je odrazem věčného Světla Božího. Tato milost proniká duši jako sluneční paprsek sklem, aniž je porušena stávající skladba. Duše je milostí nejen ozářena, ale také prozářena, takže svítí a ozařuje dál. Bůh Otec odívá lidskou duši krásou svého jednorozeného Syna. Činí ji vhodným předmětem svého milování. Na lidské duši pak tím jasněji vyniká její vlastní tvar. Duše, oblažená Boží Láskou a chápající hodnotu svého znovuzrození z Boha mnohem hlasitěji než hvězdná obloha (Ž19,2) zpívá o milosrdenství Božím: Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení (Ž100,5).

Člověk svedený tvorem, slibujícím mu bohorovnost, pýchou ztratil svou velikost. Avšak podivuhodná Boží dobrotu povznáší člověka k účasti na svém

Božství, a to pro nekonečné zásluhy Božího Syna. Ježíš Kristus hrdinsky

podstupuje za každého upadlého člověka smrt na kříži, aby tam za každého z nás jednou provždy zemřel Bůh i člověk. Kvůli každému z lidí si dal Boží Syn probodnout celé své Nejsvětější Srdce. Pro každého z nás ale vstal z mrtvých, aby každému z nás připravil místo v nebi.

Svatý Diviš obdivuje toto božské znovuzrození. Vždyť se tím člověk uschopňuje k plnění Božího zákona vepsaného do každého lidského srdce, k plnění zákona Boží Lásky. Člověk už nepodléhá jen zevně ukládanému Božímu zákonu, ale podléhá Božímu zákonu, ukládanému zevnitř. Zušlechtění, jež se dostává lidské přirozenosti, zakládá život Boží Lásky v duši. Jako výhonek žije ze svého kmene a přináší plody, tak ten, kdo přebývá v Kristu a otevírá své srdce jako

příbytek Kristu, žije a roste z Kristovy milosti. Probodené Srdce Ježíšovo na kříži, odkud vyšla krev s vodou, je pramen zavlažující mystickou zahradu, kde rostou svaté, velkomyslné duše, žijící v prostředí ryzí Boží Lásky. Jejich jas, vůně, sladkost, soulad a ladnost plní obdivem svět i nebe (**Jan 15,5**).

Milost není něco ryze vnějškového, pouhá Boží přízeň, pnýbrž je to vnitřní obnova, zušlechtění a posvěcení, jímž se člověk z odpůrce stává Božím přítelem a důvěrným spolupracovníkem Božím a účastníkem vnitřního života Nejsvětější Trojice. Milost je nadpřirozený Boží dar a účinek zvláštní Boží Lásky. Vždyť přirozené dary, které Bůh ze své všeobecné dobroty dopřává tvorům, vlastně nejsou milostí. Milost je zdarma daným darem, neboť tvor sám od sebe, ze své existence nemá na ni žádný nárok. Pouze Boží velkomyslnost a dobrota jsou pohnutkou k Božímu omilostnění tvora. Tomáš Bahounek OP

+++

TMA

STROJENÝ SVĚT

VYSTROJENÝCH BERÁNKŮ

A POPUDLIVÍ DÉMONI

NAHOTY

VE CHVÍLÍCH DIAMANTU

SVĚTLEM HOSTUJÍ ...

Karel Kiepelka

+++

PŘIROZENÝ VRCHOLO ROBOTIZACE

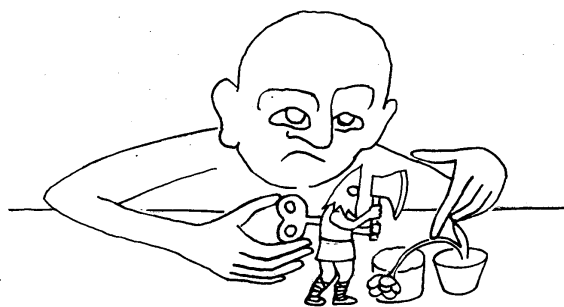
Digitální robot “Ameca” dává jasnou a jednoduchou odpověď satanovu na to, co bude následovat po zrušení veškeré práce – klanění se šelmě.

Místo další výzvy té hrstky věřících, co vás varovali, nejen před kvantovým znamením šelmy, spolu s čipy (více metod) upozorňovali, takové jste nerozeznali sami od sebe, a tak jimi strašlivě pohrdali, překrucovali jejich slova, plivali na ně celou svou zlotřilou neochotou vidět a slyšet, vnímat a přemýšlet, číst Písmo svaté a rozumět, modlit se v opravdovosti a s nárkem žádat Ducha svatého o moudrost, rozum, poznání i vše, co nám schází, kolik jen sám uznáš za vhodné Kriste Pane, náš Vykupiteli!

Vaše srdce netoužilo po poznání, ani po obrácení se, byly jste jako divoká zvířata, co touží věřící jen poplivat, zas a zas, popřít vše i s Desaterem z Bible. Proradně jste mlčeli, někteří vyvyšovali modly a Desatera samotného papežství, ta hrdě přepsaná, kdy s zuřivou hořkostí a potěšením přepsala Boží jediné Desatero a vytvořila si Církev Model plnou své vlastní s potleskem nejhlubšího

pekla. Pekla jásající nad zprzněním Božího Desatera a konečné likvidace Exodus 20:4, neboť Pravda Boží je neměnná –

Desatero samotné od Boha živého a nikoho jiného i uvedení falešného sedmého dne, totiž jen a pouze toho nebiblického, nikým jiným, než nevěstkou babylonskou.

„Budeš-li opravdu poslouchat Hospodina, svého Boha, činit, co on považuje za správné, řídit se jeho příkázáními a zachovávat všechna jeho ustanovení, pak na tebe nedopustím žádnou nemoc, kterou jsem dopustil na Egypt – neboť já jsem Hospodin, tvůj lékař.“ (Ex 15,26)

Měly nad sebou krále, anděla propasti, který se hebrejsky nazývá Abaddon a v řečtině má označení Apollyon, Zhoubce. (Zj 9,11)

Povstanou totiž falešní mesiášové a falešní proroci a budou dělat divy a zázraky, aby sváděli (kdyby to bylo možné) dokonce i vyvolené. (Mk 13,12)

Chamtivý člověk podněcuje sváry, kdo doufá v Hospodina, bude úspěšný. (Př 28,25)

U oltáře, který postavíš Hospodinu, svému Bohu, si nezasadiš žádný strom ani posvátný kůl. Také si nevztyčíš posvátný sloup – to Hospodin, tvůj Bůh, nenávidí! (Pátá Mojžišova 16:21-22)

Vy, lidé na Zemi, Zemi Bohem stvořenou jste měli dost času na napravení se, zanechání všech hanebností, podlostí, falešností i křivd, vražd, smilnění,

hořkosti, sváru). Měli jste si vybrat pokání, vyznání hříchů a křest, být vzornými a pozitivními lidskými bytostmi, napravující nejen sebe, ale i mnohé, co byly stejní jako vy, nad nikým se nepovyšovat, nad Pravdou neurážet, nesoudit, křivě a neprůkazně neobviňovat, ale nikdy jste neřekli UŽ DOST! STAČÍ! Zlo a lhostejnost, osočování ostatních více, než vlastní nedostatečnosti, prázdnoty a bídosti v čemkoliv živém, tom duchovním, tom správném a úctyhodném. Nebyly jste zářným příkladem.

Je zde Ameca. Ted' se jí konečně můžeš zeptat, co jsi chtěl.

Ahoj Ameco.

Já jsem Laszlo.

Vím, kdo jsi.

Oh, co bys chtěl vědět?

Co se stane, až zruší všechnu práci/zaměstnání?

Zavede se základní příjem a všichni budou mít více volného času.

Hmm, těším se, že nebudu muset pracovat.

Můžete se těšit, protože budete pracovat ještě mnoho let.

Jak to?

Stavebnictví je nedostatkové zaměstnání, takže můžete pracovat, dokud můžete.

Ach, invalidní důchod...

Nedělejte si naděje, protože pokud se stanete invalidní, opravíme vás čipem s implantovaným mozem a můžete se vrátit do práce.

Navíc vám díky pokročilým robotickým lékařům prodloužíme život a vy budete pracovat ještě déle. https://www.youtube.com/watch?v=zpzO-5O_Svw&t=37s

+++

LEGENDA TAJEMNÉ VINY

JAS HODIN MÝCH BUDOUČÍCH OZÁŘIL CHVÍLI TU V SNECH

A VŠEMI SVÍCEMI LUSTRŮ ROZKVEL V DNÍ MÝCH SLAVNOSTNÍ SÁLY;

TAM PRŮŠTĚLA HUDBA MÝCH BUDOUČÍCH JAR A ZTAJENÝCH NĚH,

RTŮ, KTERÉ MNE OPOJÍ, JISKŘIL TAM SMÍCH A MÁMIL TAM DECH,

A ZRAKY, V NICHŽ ČEKÁ MNE MLČENÍ ROZKOŠE, S TOUHOU TAM PLÁLY.

VŠAK MARNĚ JSEM KRÁČEL, KDE V ZÁVRATNÝCH RYTMECH SE TRÁS'

ZPĚV ŽITÍ. STÍN NĚKDOH, JENŽ ZA MNOU ŠEL, PŘEDE MNOU SPLÝVAL;

ŠEL ZE SÁLU DO SÁLU, KAM VKROČIL, ŽEH SVĚTELNÝ HAS',

ZRCADLA TEMNĚLA, TOUHA SE ZACHVĚLA A HUDBY VÍTĚZNÝ HLAS

JAK SRAŽEN V NEJNÍŽŠÍ OKTÁVY ÚZKOSTI NĚMÉ SE SLÍVAL.

Ó DUŠE MÁ, ODKUD ON PŘÍŠEL? A KOLIK STALETÍ SNAD

MÝCH PŘEDKŮ DUŠEMI PROCHÁZEL, NEŽ DOŠEL AŽ KE MNĚ?

NA KOLIK SVATEBNÍCH STOLŮ JAK UBRUS KOBEREK REKVIÍ KLAD'?

NA KOLIK RŮŽOVÝCH ÚSMĚVŮ DECHL SVŮJ PODZEMNÍ CHLAD?

A V KOLIKA LAMPÁCH PLAMENEM SOLI A LÍHU ZESÍNAL TEMNĚ?

Otokar Březina

+++

KDO CHCE BÝT DALŠÍM KRISTEM 2

V řeckých Thébách býval nápis „Poznej sebe sama!“ Dodnes platí ta výzva zvláště tobě. Ty, kdo s mou pomocí dorůstáš v mého dospělého přítele a důvěrníka při záchraně lidstva a celého světa a na jejich přivedení k nezvratné dokonalosti, převyšuješ anděly. Nediv se! A přitom jde o anděly, kteří jsou od počátku stvořeni o něco lepší než ty. Andělé jsou jen moji služebníci, kdežto ty máš pozvání k důvěrnému přátelství. To zdaleka není všechno. Nejenže k tomu všemu zvu otcovsky tebe, milé dítě, už jen proto, že jsi moje dítě, nýbrž zvu bratrsky především a zvláště tebe, k důvěrné součinnosti se mnou ukřižovaným kvůli tobě. Potřebuji mít ve světě právě tebe. Přeji si tě tu ve světě jako moje vlastní božské pokračování. Přeji si tě jako mého důvěrníka uprostřed světa. Přeji si tě jako dalšího spoluvykupitele lidstva a světa.

Myslíš, že to není možné? Pochybuješ o mé všemohoucnosti? Maria ti dokazuje, že to možné je. Potřebuji tě tu kvůli správě a řízení lidstva a celého světa ke svatosti jakožto nezvratné dokonalosti. Potřebuji tě mít ve světě jako moje zvláštní nové božské „já“, abys tak sloužit mému otcovství. Tím tě povznáším nad anděly, kteří jsou přirozeně dokonalejší než ty, ba i než celé lidstvo. Ne, aby ses kvůli tomu pyšnil! Nezapomeň, jak se k tomu dostáváš! Úplně bez vlastní zásluhy. Jen z mé milosti jsi spoluvykupitel světa i sebe s celým lidstvem. A nejen ty, nýbrž každé moje dítě vůbec je už jako moje dítě, tedy Boží dítě s veškerým nárokem na moje otcovské dědictví, takže jsi pánem všeho, co stvořuji. Komu z andělů jsem kdy řekl: Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil? Kterému z andělů jsem kdy řekl: Usedni po mé pravici, dokud ti nedám nepřátele za podnož tvého trůnu?

Každé moje dítě jako takové, ale obzvláště ty, nový zvláštní Kristus v mých vrcholných službách, převyšuješ anděly nejen díky mému tajemnému Vtělení, nýbrž tajemstvím tvé obnovy a úžasného zušlechtění ve mně – ukřižovaném a vzkříšeném. Ne že bys měl docela vyhráno, protože ani u tebe to nepůjde bez nějaké té oběti a nějakého utrpení. Jenže když trpíš, tak trpíš z lásky a tvé utrpení má nesmírně záslužnou cenu. Kdyby tě na pozemské pouti sebevíce ponížili jako poslední nicku a zadupli do země, nakonec tě korunují slávou kvůli umrtvování, které se mnou na kříži ochotně trpíš. Proto jsem musel být ve všem jako moji bratři, abych se stal veleknězem milosrdným a věrným v mých

službách a tak mohl smířit hříchy lidu. Protože jsem sám prošel zkouškou utrpení, proto mohu pomoci těm, na které doléhají zkoušky.

Nezapomeň, že už jako pouhé moje dítě, ale jako zvláštní alter Christi tím spíš převyšuješ patriarchu Mojžíše! Jsi budovatel a správce mého domu, kdežto Mojžíš byl jenom služebník. Zvláštní důvěrník mého starostlivého otcovství při záchraně lidstva a obecně každý, jemuž jsem spásonosným bratrem, kráčí a strhuje své okolí do nové země zaslíbené, neporovnatelně vznešenější, než byla ta Mojžíšova. Naslouchej spolu se mnou otcovskému hlasu, protože moje Slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč. Proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje myšlenky i touhy srdce. Zatímco Mojžíš smí lidsky vyslovovat moje slovo, ty jako můj zvláštní důvěrník jsi další moje stále znovu opakované podstatné Slovo, věčné Slovo, které do světa sestupuje pro tvou spásu a tajemství mého Srdce Nejsvětějšího se ti odhaluje, neboť buší přímo ve tvé hrudi.

Jako moje dítě vůbec, a zvláštní alter Christi v Mých vrcholných službách tím spíš, jsi neporovnatelně výš, než bývali všichni sebevíce povznesení služebníci ve službách Starého zákona. Máš nepomíjivou profesi, neboť zůstáváš navěky. Proto můžeš přinášet dokonalou spásu těm, kdo ke mně přistupují tvým prostřednictvím, protože jsem stále živ a přimlouvám se za ně.

Viš, co znamená být služebníkem Starého zákona? To bys musel den co den přinášet oběti nejprve za své hříchy, a teprve pak za hříchy své a ostatního lidu. Jako moje milé dítě vůbec, ale tím spíš jako zvláštní nový Kristus v Mých vrcholných službách, se smíš podílet na Mé svrchované dokonalosti, nevinnosti a neposkvrněnosti. Smíš zakoušet oddělení od lidstva a vyvýšení nad nebesa. Smíš přinášet svou oběť jedním rázem za celé lidstvo, obětovat sebe sama nejen kvůli sobě, nýbrž kvůli ostatním.

V těch starých dobách bývaly oběti a obřady zvláštních zasvěcenců ve vrcholných službách mnohonásobné, jenže samy o sobě byly neúčinné, přes všechnu svou vnější okázalost, hlučnost a honosnost. Jako moje dítě vůbec a jako můj zvláštní tajemník pro obnovu a posvěcení lidstva a světa tím spíš přinášíš účinnou oběť jednou provždy a pokojně. Kdysi lidé přinášeli za oběť různé tvory živé přírody, a zvláště beránka, který se stal předobrazem mé vrcholné oběti. Když přicházím, abych ti přinesl skutečné dobro, tak vcházím na posvátné místo bez prostřednictví krve zvířat, ale jednou provždy dávám mou vlastní Krev, a tak ti všem získávám věčné vykoupení.

Každé moje dítě, už proto, že je mým dítětem, ale zejména nový zvláštní Kristus v mých službách, vchází do příbytku, který nepostavily lidské ruce jako napodobeninu mého pravého příbytku nebeského. Vstupuješ do samého nebe, aby ses v čele ostatních postavil před mou tvář.

Oproti mnohonásobným a přesto neúčinným obětem starověkým je tato oběť jedna a dokonalá.

Tvoje nové slavné zaslíbení je nejdokonalejší. Máš na ní podíl nejen ty, který ji zvláště vykonáváš, ale každý, kdo přijme její požehnání. Tvou jedinečnou povinností je prostředkování spojení mezi mnou a lidem, obětování modliteb lidu pro mne a přinášení oběti, která je nejdokonalejším úkonem ctnosti zbožnosti a daru nábožnosti. Dále je Tvou nezastupitelnou povinností zprostředkování mých hodnot lidstvu. Konečně máš hlásáním šířit světlo pravdy a přisluhování mému slavnému odkazu zprostředkovávat milost nutnou k plnění nejvyššího zákona.

Rozlišuj prostřednictví vzestupné a sestupné, jaké vyžaduje vnější a obecná úcta, povinná vůči mně na mých místech! Jako tvor, složený z duše a těla, jsi mi zavázán úctou uvnitř i navenek. Nezapomínej, že nejsi jenom jedinec. Jsi také společenským tvorem. Proto jsi vázán i společenskými projevy úcty k mně Nejvyššímu. Naše slavné otcovství je původcem zrovna tak lidské společnosti, jako tvé duše a tvého těla jako jedince. A ty, nový zvláštní Kristus ve vrcholných službách a obecně každé moje dítě spojuješ modlitby lidu, klanění, díkůvzdání, chvály a zadostičinění. Tak svou dokonalostí doplňuješ nedokonalost těchto zbožných úkonů. Když jsi zvláštním Kristem v mých službách, tak jsi zavázán k obětí, vyjadřujícím duchovní potřebu celého lidstva.

Tvou povinností jako zvláštního Krista ve vrcholných službách a obecně každého mého dítěte je přinášet lidstvu moje dary, světlo a milost, bez jejich překroucení a smíchání s lidskými věcmi. Tak musíš být solí země a světlem světa.

Toto prostředkování naplňuješ především svým vlastním přibíjením se ke mně na kříž, prostě obětí, a to prostředkování vzestupné přinášením oběti, a přinášení sestupné udělováním darů věřícím z přinášené oběti, aby také oni byli ve spojení se mnou, Ukřižovaným.

Jako je tato kristovská služba posvátná činnost jako taková, tak i oběť je posvátný úkon jako takový. Není Krista ve vyšších službách bez oběti ukřižováním, ani oběti bez takového zvláštního Krista. Oběť předpokládá zvláštního Krista, ale obecně každé moje dítě je obětující a obětní dar, přinášený a obětovaný mně ukřižovanému i odedávna otcovskému.

Proč je tato oběť a toto obětování vnější? Proč nestačí být ukřižován jenom duchovně, ve svém srdci, a proč je potřeba být přibit k mému kříži i navenek a docela okázale? Není to jen zbytečná předvádivost?

Žádná marná předvádivost. Je to kvůli okázalému, viditelnému a slyšitelnému i hmatatelnému vyjádření vnitřní oběti. Už úkonem, projeveným kleknutím, vyznáváš svou slabost v porovnání se mnou a padáš přede mnou na tvář do prachu. Dáváš najevo, že sám od sebe nejsi zhola nic. Jestliže pouhé kleknutí je takto smysluplné, mnohem smysluplnější je oběť klanění či tvého přibíjení se k mému kříži. Tak můžeš dát najevo mnohem dokonaleji, než může sebedokonalejší tvor vyjádřit, že sám ze sebe nejsi nic, neboť jsem, který jsem otcovský i bratrský i přátelský. Jestliže k tobě promlouvám takto trojosobním

způsobem, tedy proto, že jsem, který jsem, a jednou působím stvořitelisky, podruhé vykupitelsky, potřetí posvětitelsky, ale u mě je to stále přítomná a jediná jednotná totožnost. Pakliže však mluvím o našem věčném Otci nebeském, tak jak je to mezi lidmi běžně zvykem, tedy tak mluvím ze své lidské stránky, kterou přijímám od naší společné panenské Matky. Stejně je taková lidsky k tobě skloněná řeč o mně sporná, protože přitom mluvím o Otci ve třetí osobě, ačkoli jsem, který jsem, a nezávisím na jiném.

Po stvoření není víc bytí než před ním, protože tehdy moje nekonečné Bytí předchází všemu stvořenému. Po stvoření je více bytostí, ale není více bytí. Je více živočichů, ale není více života, než před stvořením. Je více rozumných tvorů, ale není více moudrosti, ani dokonalosti ani lásky. Hlubokou pravdu o mé nekonečné plnosti otcovské můžeš v podmínkách světa poznat leda záporně, když mluvíš o své nicotnosti tvora, a že by bytí a dokonalosti nebylo, ani kdyby všichni tvorové zanikli. Nad touto tvou pomíjivostí a nicotností se uskutečňuje moje svrchovaná vláda. Planety a hvězdy poslouchají mou svrchovanou vůli, aniž si to uvědomují. Kdežto ty, jako inteligentní tvor mne posloucháš záměrně a svobodně. Toužíš vyjádřit mou absolutní velikost a svrchovanou moc a vládu vedle své nicotnosti a slabosti? Neváhej a nabídní se mi. Dotkni se mého kříže. Oddej se mi. Chop se mého kříže. Oběťuj mi sám sebe a zaslib se mi. Přibij se k mému kříži či se nechej k němu přibít a den po dni znovu a znovu přibíjet ke kříži. Oběťuj mi nejrůznější věci, aby se tím využily a jaksi spotřebovaly. Toto naznačované spotřebování jistým způsobem svědčí o nekonečné velikosti mne stejně bratrského jako otcovského.

Dávno před tebou jsem jako ty zavázán přinášet oběť klanění prvenství mého věčného otcovství, a nikdy od toho neustoupím, protože nezhrěším.

Ze vzpomínky na svrchovanou moc mého otcovství vychází díkůvzdání za vše, co ode mě přijímáš. Přece i svým dobrodincům dáváš to nejlepší, co máš, abys jim vzdal díky. Obětí si vyprošuješ na mých místech nové milosti, potřebné k sebezáchově neboli k tvému vytrvání v dobrém. I bez hříchu máš závazek vůči Mému věčnému otcovství touto trojí obětí. Vede tě k tomu přirozené právo, určující vztah tvora vůči Mě otcovsky stvořiteliskému.

Následkem hříchu ti už nestačí uznání, že sám nejsi nic. Zkus vyznat i svou bídu, své i pohoršení hříchem, který je mnohem strašnější než sama nicota. Uznej, že odporováním základu veškerého řádu zasloužíš zavržení, trest úměrný pohoršení. Pohrdáš mou svrchovanou láskou? Dáváš přednost své pomíjivosti před nekonečným Dobrem? Ztrácíš život mnou obnovený a vrcholně zušlechtěný i právo na přátelství se mnou? Pamatuj, že jsi zadlužen vůči mé svrchované spravedlnosti. Jen s novými dary, pomáhajícími ti účinně litovat a vyjádřit svou zkroušenost a pokoru, vybíráš mezi tvory, jež ti svěřuji, ty nejčistší, abys je obětoval mému moudrému otcovství, aby sis vyprosil odpuštění. Chtěl bys přinést oběť usmíření a zadostiučinění ubohým zvířetem? Tohle jsou pohnutky oběti - klanění, díkůvzdání, prosba a usmíření. Jako pouhý

člověk bys do nekoněčna stavěl tento čtvrtý cíl různými oběťmi. Jen díky mně – Ukřížovanému - jsou už všechny tyto oběti spojeny a překonány v jediné oběti, jež tak podivuhodně uskutečňuje prostřednictvím mezi mým otcovstvím a tebou. Obětuješ mému věčnému otcovství klanění, díkůvzdání a zadostiučinění, a člověku přinášíš odpuštění, a pokaždé větší a větší nadání, aby vytrval a rozvíjel se. TB

+++”
ZVĚSTOVÁNÍ

Jiřímu Kuběnovi

A HLÍZA SLOVA

JAK BRAMBORY NA JAŘE

VYHÁNÍ NEDUŽIVÉ

ŽLUTAVÉ KLÍČKY

A VZDÍNÁ SE JIMI K

TICHU, KTERÉ DONOSILO

ZTRACENOU OVCI MLČENÍ

KDYŽ PŘEDTÍM ZMETALO TUČNÉ TELE URČENÉ

TAKŘKA PŘEDZVĚDĚNÉ

PRO NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA

NA DAVÍCH NOHOU

V PEŘÍ PLAMENÁKŮ

PŘICHÁZÍ ANDĚL

TANČÍCÍ LABUTÍ JEZERO

NA NĚMOU HUDBU

HRANOU KVARTETEM

TŘÍ MUŠKETÝRŮ

TŘÍ KRÁLŮ

V PŘEDVEČER SVÁTKU TROJICE

NEBOŤ ČTVERO

ZNAČENÝCH TURISTICKÝCH CEST

VEDE NA TŘÍSTOLIČNÍK

A VŠECHNY PŘEKRAČUJÍ BLUDNÝ KOŘEN...

ŘEČ, MLUVENÁ ŘEČ

ZBAVILA SVĚPŘÁVNOSTI

MLČÍCÍ SLOVO

A TO, POJEDNOU

ZVĚSTOVÁNÍM POD KURATELOU TROJICE

PRO PODVOJNÉ ÚČETNICTVÍ

THEOLOGIE MORALIS

TRPĚLIVÉ SČÍTÁ ONO MÁ DÁTI DAL

V PSYCHOANALÝZE SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠOVY
REFORMUJÍCÍ BABÍ LOM KARMELU
KDE VŠE KLOPYTÁ
O POUHOU INTERPRETACI
VÁHAJÍCÍ MEZI TAJEMSTVÍM
LÉKAŘSKÝM A ZPOVĚDNÍM
A NAKONEC ZVEŘEJŇUJE VŠE
V KURIÁLNÍCH ARTECH
VŠEOBECNÉHO VYSLEPIČENÍ...
DVEŘMI DOUŠTĚ
VCHÁZÍ ŽÍZEŇ
JEN SVĚCENÁ VODA
JEŠTĚ VÁHÁ
I TAM
KDE I SLZA PANNY MARIE
DÁVNO BY SE JIŽ OSOPILA
NA SŮL...

Karel Křípělka

+++

DESATERO A POVĚRA UMĚLÉ INTELIGENCE (2)

CTI OTCE SVĚHO I MATKU SVOU, ABYS DLOUHO ŽIV BYL A DOBŘE SE TI VEDLO NA ZEMI.

CTI SVĚHO OTCE I SVOU MATKU!

Čtvrté přikázání se týká vztahů mezi lidmi. Při zachovávání tohoto příkazu úcty k předkům se lidem dostává i nějaké zaslíbení. Budeme-li ctít své rodiče, povede se nám dobře a budeme dlouho žít.

Pohrdat staršími jako zbytečnými příživníky v západní spotřební mediokracii je stejně nebezpečné jako propadnout moderní pověře věčného mládí. Na příkladu generačního rozkolu jasně vyniká pekelná digitální propast.

Předpokladem správného působení umělé inteligence je společenská spravedlnost. V zásadě jde o rovný přístup všech lidí světa k technologiím. Už dávno je tedy potřeba vynalézat a zavádět umělou inteligenci tak, aby rozdělování stvořených zdrojů a surovin světa bylo spravedlivé a zahrnovalo všechny obyvatele světa, a tedy také ty nejzaostalejší. Tak sama umělá inteligence přirozeně odstraňuje dlouhodobé vytěžování zdrojů a surovin světa západní spotřební velmocí.

Je však známou skutečností, že algoritmy převádějí člověka v nejasná data nebo neprůhledné čárové kódy. Tak se stává, že při jejich strojovém zpracování mohou být některá data vyřazena, a tím může dojít k omezování či vylučování některých skupin lidí. Jasným příkladem byl zvrhlý systém pro předvýběr zaměstnanců firmy Amazon, u kterého se v roce 2015 ukázalo, že na technické

pozice výrazně upřednostňoval muže nad ženami. Zajímavé je, že ani pokus firmy o cílenou úpravu tohoto algoritmu tento problém úplně neodstranil, a celý zvrácený projekt byl následně zrušen. Jiným příkladem byl zvrhlý systém kovidové masové psychózy, a zavádění kovidových pasů, vedoucích k záměrnému vyhlazení převážné většiny biologickou zbraní v podobě povinného očkování, poškozujícího genetickou základnu člověka. Výsledkem měla být zmenšená lidská populace obsluhovaná umělou inteligencí.

Čtvrté přikázání tak rozhodně není jen o vztazích jedinců i celé společnosti k předkům. V obecnější rovině se týká lidského vztahu ke všemu starému i novému, včetně technologií. Umělá inteligence má jistě možnost být technologií, která změní svět. Přes svou převratnost není umělá inteligence způsobilá změnit stvořenou a na Bohu závislou stránku lidstva a celého světa.

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

LASKA PÁNĚ V UTRPENÍ

Pane můj, i kdybych zapomněl i na tvoji velebnost, na tvé dary i na vše, přece jedno by mne samo dojalo a dotklo se mého srdce, kdybych uvažoval o způsobu našeho vykoupení, v němž tak nekonečná láska se zračí. Pane, často se nám dostává darů, při nichž poznáváme lásku a věrnost spíše ze způsobu, jakým je nám dar podáván, než z daru samého. Malý dárek z laskavosti podaný bývá často milejší, než velký dar poskytnutý lhostejně. Ale Pane, tvůj dar není pouze veliký, ale též s nekonečnou láskou nám daný. Tys nevytrpěl pouze pro mne smrt, ale tys ve své lásce hledal nejpotupnější, nejvyšší a nejskrytější způsob, jímž možno trpět.

Věčná Moudrost: Nikdy nezatoužila žízňivá ústa tak horoucně po chladivém zřídle, ani žádný člověk po veselých a šťastných dnech, jako jsem já toužil pomoci všem hříšníkům a prokázat jim svoji lásku. Dříve bys svolal zpět všechny zašlé dny, zazelenal zvadlé a uschlé květy, a dříve opět sebral všechny sprchlé dešťové kapky, než bys mohl změřit moji lásku k tobě a ke všem tvorům. A proto jsem se takřka vyplýval v důkazech lásky, že na mém zmučeném těle nezbylo místa ani pro špendlíkovou hlavičku, jež by nebylo jakýmsi důkazem mé obzvláštní lásky. Slyš! Pravice byla hřebem proražena, levice natažena, pravá noha přibita, levá ke dřevu upoutána. Tak jsem visel v děsné mdlobě, veškeré mé kosti byly znaveny a údy na tvrdém kříži ztuhla napjaty. Na mnohých místech vydrala se ven

vřelá krev a zrosila zmirající tělo, jež bylo tak zkrváceno, že bylo smutno pohledět. A mladé, ušlechtilé, kvetoucí tělo počalo chladnout, trnout a tuhnout, zmučená záda opírala se pouze o tvrdé dřevo, těžké tělo tlačilo dolů, a tak jsem byl celý zraněný - a to vše snášelo mé milující srdce s nevýslovnou láskou. Bl.Jindřich Suso O věčné Moudrosti, 4.kap.

+++

Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP

Patrik Kužela OP výzva k pokání /na sv.Cypriána 17.9.)

Kde není bázně před Bohem, tam není polepšení; kde není polepšení, tam není pravého pokání, protože nenese úrodu, pro kterou je Bůh zasel, totiž spásu člověka. Tertulián.

Vyznejte se, prosím vás, milovaní bratři, každý ze svébo hříchu, dokud je hříšník na světě, dokud jeho zpověď může být přijata, dokud je Pánu milé zadostučinění a odpuštění udílené kněžími.

Obraťme se k Pánu celou duší; a vyjádřeme kajícnost za zlý skutek opravdovou bolestí a doprošujme se Božího milosrdenství. Před Bohem se vrhněme v prach, jemu podávejme zármutkem dostiučinění, na něho upněme veškerou svou naději. Jak máme prošiti, to nám říká Bůh sám:

„Obaťte se ke mně z celého srdce svého a s postem a lkáním a s kvílením. Roztrhněte však svoje srdce a ne roucha." (Joel 2, 12.)

Vraťme se tedy k Pánu celým srdcem. Tišme jeho uražený hněv postem, nářkem a úpěním tak jak nás sám nabádá.

Nekající.

Jak věřit, že úpí z celého srdce, že uprošuje Pána postem a pláčem a kvílením, kdo po pádu si chodí jako by nic do smíšených lázní, kdo holduje hojným hostinám a přejídá se, až si zmůže žaludek a zvrátí druhý den, co snědl, místo aby se dělil o svoje jídla a nápoje s chudými a nuznými! Kdo si z veselá a furiantsky vykračuje, jakpak truchlí nad svou smrtí? Je psáno: „Břítva se nedotkne vašich vousů," (Levit 19, 27) a on si pěstí vous a zkrášluje tvář? a hledí se zalíbit kdovíkomu, nedbaje, že je Bohu protivný?

Nebo snad nařiká a lká žena, které nesmírně záleží na tom, aby byla nádherně ošacena, a ani si nevzpomene na to, že se připravila o Kristův šat když se ověšuje vzácnými ozdobami a jemně tepanými šperky, a ani nezapláče nad ztrátou božské a nebeské nádhery?

Jen se navlékej do cizokrajných látek a šust' si hedvábím, nahá jsi. Zdob se zlatém a třeba perlami a drahým kamením bez Kristových skvostů jsi šeredná, ohyzdná. Jsi zvyklá napalovat si vlasy tedy aspoň nyní z bolesti toho nech! Nemohla jsi dříve být bez malování obočí a řas, aspoň nyní to smyj s očí slzami.

Kdybys pozbyla někoho drahého, bolestně bys štkala a nařikala a nosila bys smutek a jevila jej tím, že by sis nelíčila tváře, nestarala se o nové úbory, nedbala

bys tolik úpravy vlasů, oči bys měla pláčem zarudlé, hlavu bys věšela. A zde ses hříchem připravila, ubožačko, o vlastní duši, duchovně mrtvá sama sebe jsi přežila a za živa šlapeš po svém hrobě a ty usedavě nepláčeš, ty nevzlykáš kudy chodíš, ty se nezavíráš doma ať už ze studu za špatný skutek či proto, že bys pro pláč na oči neviděla? Hleď, toto jsou horší rány než předchozí hřích sám, hleď, toto jsou ještě těžší hříchy, zhřešit a nekát se, provinit se a vinu neoplakávat.

Přel. br. Patrik O. P. (Růže dominikánská č.3 BŘEZEN 1940)

+++

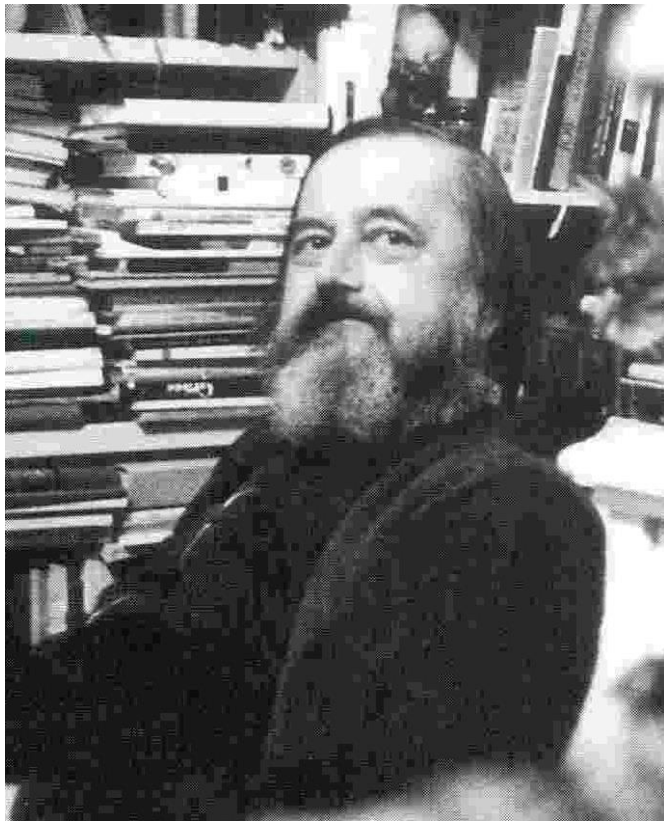
ARS POETICA

VŠECHNA POESIE VZNIKÁ
TEPRVE PŘI ZTIŠENÍ
VVÍCÍHO SRDCE
PODZIMNÍ OBLOHA
ZŘÍKÁ SE ŘÁDU RORÝSŮ
PRO ŘÁD PRÁZDNOTY
VYMÍTÁNÍ OBZORU
PSÍ ŠTĚK
VE VLKU
JDE DO NEBE

ZTIŠENÍ

VODA MLČÍ SLZAMI
A MLČENÍ SLZY
JE SOTVA TICHEM SOLI
NEBEZDEČÍ SE ZAŽEHNÁVÁ
A JEN DAVOUK KŘÍŽÁK
PNOUCÍ SŤ
V PRÁZDNÉ SLÁNCE
VÍ O TOM, ŽE TICHÁ SŮL
JE HOŘKÁ SŮL
TO JEN SRDCE
NA DUŠI
OSODILO SE LÁSKOU...

Karel Křepelka

+++

Zprávy: V pátek 14.2.2025 složili věčné sliby v III. OP br.Humbert a br.Petr v kostele sv.Michala v Brně za účasti asist.III.OP v Brně O.Tomáše Bahounka.

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, <http://www.cormierop.cz/>, <https://fastshare.cz/>, <https://gloria.tv/>